

jednáních, pocházejících ze smluv datovaných před platností těchto zákonů, jsou nepřipustné.

V důsledku zákona záborového zůstávají zákony ty nadále v platnosti jen ohledně majetku státem nezabraného. Jest tudíž k právnímu jednání ohledně deskového majetku státem nezabraného třeba i na dále svolení pozemkového úřadu, jehož rozhodování může i zde pohybovat se jen v mezích, daných volné jeho úvaze účelem zákonů o pozemkové reformě, jako při souhlasu dle § 7. z. z. (31./10. 1922 č. 15750.)

XI. Z charakteru řízení přejímacího i přidělového jest jasno, že notářům během tohoto řízení bude dáno velmi málo příležitostí k spolupráci. Úřední řízení bude zpravidla skončeno vydáním přidělových listin dle §§ 23. a 27. přiděl. zák. V dalším řízení, to jest při provádění knihovního pořádku, bude však zajisté pro notáře vděčné pole působnosti. Jednalo by se jen o vyřešení zpusobu, kdo má rozhodovati o zdání těchto prací: zda sami přidělci určitého celku nebo obvodu, po případě k tomu cíli zájmově sdružení, či nebylo-li by účelnější, aby pozemkový úřad, zavázav si k tomu předem přidělce, sám o zadání prací těch rozhodl. a určitou osobu jimi pověřil.

Všem soudům a státním zastupitelstvům!

Ustanovení odd. III. vládního nařízení z 14. července 1922, č. 198 Sb. z. a n. týkají se podle svého znění evidence výkonu trestů, které se staly po účinnosti tohoto nařízení, t. j. po 1. lednu 1923 právoplatnými a o nichž se tedy podle § 1. po tomto datu vyhotoví trestní list.

Netýkala se tedy evidence ta výkonů trestů nepodmíněných právoplatně uložených v době dřívější.

Nyní se však ukázalo, že evidence takové nezbytně jest zapotřebí. Výkon trestů z doby minulé dosud vážne. Příkladem buď uvedeno, že u jednoho krajského soudu při soudní prohlídce vykonané v prvé polovici listopadu 1922 bylo shledáno nevykonaných trestů na svobodě z doby dávno minulé značný počet, tak na př. 150 z let 1918 a 1919, 108 z roku 1920 atd.; příčinou těchto průtahů může býti jen nedostatek evidence, poněvadž místa k výkonu trestu nebylo nedostatek.

Abyste závaty toho druhu byly i, pokud jde o tresty dříve právoplatně uložené, odstraněny, nařizuje se, aby o všech z jakéhokoliv důvodu dosud neodpykaných, bezpodmínečně uložených trestech byly vyhotoveny útržkové evidenční listy podle ustanovení § 28. vládn. nař. z 14. července 1922, č. 198 a postupováno ohledně manipulace s nimi tak, jak jest v oddělu III. právě cit. vládního nařízení ustanoveno.

Presidia sborových soudů první instance uloží okresním soudům jim podřízeným přiměřenou lhůtu, nepřesahující dobu tří neděl, v níž toto nařízení má býti provedeno, a postarají se také, aby u vlastního soudu k provedení došlo co nejdříve.

U této pak příležitosti budíž znovu poukázáno na to, jaké nepříznivé účinky má v zápětí neodůvodněný průtah ve výkonu trestů a jak mu třeba předejiti.

Účinky ty jsou nepříznivé nejenom v ohledu kriminálně politickém, ale i služebním.

Má-li býti účelu trestu dosaženo, má následovati co nejdříve po spáchaném činu.

Odsouzený musí to také pocítovati jako nepoměrně kruté, když žádá se po něm výkon trestu až několik let po spáchaní trestného činu, jestliže snad již zatím samo odsouzení mělo na páchatele účinek dobrý a přivodilo u něho obrat. Jisto je, že výkon trestu v takovém případě vzbuzuje u postiženého dojem nespravedlnosti. Mimo to nelze v případě tom, když k výkonu trestu dochází za takových průtahů, jak byly příkladmo uvedeny shora, vyvarovati se podezření ne dobře informovaných osob, že postupuje se v otázce výkonu trestu ne bez stranickosti, naopak toto může velice dobře vzniknouti a dojíti víry, když se pozoruje, že někdo je donucen k nastoupení trestu ihned, ale po jiném (následkem nedostatku evidence) nastoupení takové nejen řadu měsíců, ale případně rok i více se neždádá. Stalo se již také, že nehojdné kancelářské síly využívaly těchto průtahů ku mámení peněz na odsouzených,

předstírajíce, že mají po zákonu v moci tresty odkládati. Zbytečno je také poukazovati na to, že průtahy ve výkonu trestu vedou ku zbytečnému zatížení a vyvolávají ne zřídka nové a nové žádosti za milost.

Proto jest třeba aby, jak již naznačeno výnosem z 25. července 1920, č. 34 věst., včasnému výkonu trestu byla věnována bedlivá pozornost a byly povolovány odklady výkonu trestu po zralé úvaze, že žádosti za odklad jsou řádně odůvodněny. Jmenovitě pak buďtež zpravidla údaje žádosti za odklad trestu v cestě co možná krátké přezkoumány co do jejich pravdivosti.

Pokud rozhodování o odkladu výkonu trestu nenáleží státnímu zástupci samému (§ 510. uh. tr. ř. ve znění nov. č. 1/20 Sm. z. a nař.) a pokud vůbec proti rozhodnutí o odkladu výkonu trestu je přípustná stížnost (§ 401. tr. ř. rak. ve znění zák. z 20. července 1912, č. 142 ř. z. a § 481. tr. ř. rak.) postarejtež se státní zástupcové také o to, aby ve všech případech, kdy konaným šetřením odklad není plně odůvodněn, bylo proti povolení odkladu výkonu trestu použito opravných prostředků.

Má-li evidence výkonů trestů, jak byla zařízena shora citovaným vládním nařízením, míti kýžený výsledek, jest nezbytně nutno, aby ustanovení o zasílání evidenčního útržkového listu byla plně dodržována, a vedle toho aby, jak již ve výnose z 5. prosince 1922, č. 59042/22 nařízeno, státní zástupce sám přesvědčil se prohlídkou evidenčních listků, zda ve výkonu trestů nenastaly průtahy, a případně dal pátrati po příčinách jejich.

Teprve tímto zařízením bude umožněno, aby tu a tam se přihodivší hrubé závady ve výkonu trestu byly definitivně odstraněny a aby veškeren pokus kohokoliv o povolování výhod neoprávněných v tomto směru mohl býti odstraněn, případně, stal-li by se přece, potrestán.

ZE DNE.

Projev

notářské komory Pražské a Spolku notářů československých, předložený vládě československé republiky:

Vládním nařízením ze dne 11. května 1923 čís. 102 sb. z. a nař. upraven byl notářský tarif; po druhé za trvání republiky.

Vůdčím motivem podle zprávy důvodové bylo, přizpůsobiti sazby notářské valutovým poměrům domácí měny proti stavu roku 1920, jakož i se zřetelem ku projeveným přáním z interesovaných kruhů, zejména bankovních a průmyslových, při čemž sledována byla základní směrnice zlevení.

Reprezentace notářů československých: »Ústřední výbor Spolku notářů československých« jakož i valná hromada pražského sboru notářského, přecházejíce zpusob řešení otázky svrchu vyčtené mlčením stejně uctivým jako významným, vidí se nuceny vzhledem ku meritu nařízení podati vládě republiky (tento projev:

Řadu decenií, od roku 1871 resp. 1855, po celá léta válečná, ano téměř ještě 2 roky po převratu, čekalo notářstvo na úpravu sazby.

Po prvotní úpravě z roku 1920, když bylo ještě se strany justiční správy vyzváno k úpravě platů kancelářského personálu se slibem zlepšení tarifu, dočkal se nyní úpravy, o níž lze důvodně a právem říci, že komplex otázek sem spadajících nediferencovala a nezhodnotila ani v předpokladech, tím méně v důsledcích a účincích.

Nařízením z roku 1923 zavádí se novota proti stavu dřívějšímu v tom směru, že tarif stanoví maximální hranice při:

- a) právních jednáních mezi živými,
- b) inventurách a projednáních pozůstalostních,
- c) protokolovací valných hromad.

Důvod k této novotě nebyl ani vysloven a mimo to otázka zlevňovací nemá vůbec co činiti s hranicemi maximálními.

Účinek maximálních hranic tarifu bude, — nesporně proti intencím vlády, — ten, že široké vrstvy lidové budou poměrně více zatíženy nežli veliký kapitál, který progressi by spravedlivě snesl. (Berní morálka: progresse při daních a poplatcích.)